

fredens 5te Artikel — hvorledes den er gaaet ud af Verden, ved naturligtvis Finantsministeren mere om end vi — og skulde man nu sige, at ligesom Landet er odelagt og sinderrevet siden Kong Frederik den 7des Død, saaledes er ogsaa Folkefriheden maeret i Stykker og derfor holde vi Subelsert. Jeg er ikke utilbøielig til at tro, at der er saare Mange udenfor det Parti i Folkethinget, som med Rette hade provisoriske Finantslove som Instrumenter, der udbrande og tilintetgjøre Bevillingsretten — der er Mænge udenfor denne Kreds, som beklage de nu værende Tilstande og høj Grad vilde ønske en ny Era for vort Folk, indledet til den 15de November 1888 under et Ministerium, der ikke blot kunde have Chancer for det Allernødtørstigste, for at kunne enes med Rigsdagen om en Finantslov, men som kunde vinde en Tilslutning, der kunde føre Landets Udvikling fremad, og jeg skulde mene, at de Mange, som staa nærmere til at paavirke den Stemning, at naar vi forkaste dette Afkast, saa lod man ikke Ministeriet for 7de og 8de Gang faae Lov til at lade det leve op paany, men tilraader at lade dette dyre Komediespil for det danske Folk høre op, og en ny lykkelig Era begynde. At dette vilde blive Folgen af vor Forkastelse, kan jo ikke paastaas, men en Mulighed er der derfor, thi en Gang kommer dog Tidspunktet, da det ikke lever op, og jeg kan derfor ikke uden Indsigelse høre paa, at Folgen af vor Forkastelse absolut skulde være en Døvelen paany. Man kan sige, for denne eller hin Ministers Bedom-mende, at kunde han gjøre Noget til det, skulde det nok leve op, men en anden Sag er det, naar Statsraadet skal samles til Overveielse af hele den politiske Stilling i Rigsstaten af Forholdet mellem Folket og dets Kønige, og hvad der kan gøres til en lykkelig Forbedring deraf. Da kunde der dog maalet opstaa fornuftige Tanter med Ræson paa at lade sig høre angaaende disse Forhold, som under Stridighederne ellers holdes nede. Dette være sagt i ren Almindelighed til Begrundelse af min personlige Stilling. Jeg mener ikke, at kunne omvende Noget dermed — jeg talet kun her viftnof med meget faa Meningsstæller, men jeg har jo Lov til at begrunde min Afstemning.

Solftein-Ledreborg: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Høgsbro): Under Forudsaetning af Thingets Samtykke (Ophold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Solftein-Ledreborg: Jeg veed ikke, hvilke Forhindeller det ærede Medlem (Berg) har, og hvilke Grunde han har til Støtte for de Forhaabninger, han nærer om, at Forkastelsen af dette Lovforslag nu skulde medføre et Ministerkifte og en virkelig politisk Forbedring her i Landet, og jeg skal derfor ikke udtale mig derom. Jeg kan kun tale om, hvad vi vide, og paa Grundlag af, hvad der ligger for. Politet er som alt andet Praktisk i Verden. Noget, man er nødt til at bygge paa positiv Erkendelse og paa virkelig foreliggende Mændsgjæringer, som man ved Besked om. Jeg kender ikke noget til disse Ting, det ærede Medlem tænker paa, og hvorpaa han bygger disse Forhaabninger, tværtimod. Jeg føler mig overbevist om, at det ærede Medlem, der lader sig, noget lede af sin gode Tro til Menneskene, noget mere end maaste er rigtigt. Jeg har kun bedt om Ordet, fordi jeg dog beitemt maa fastholde, at det ikke er en rigtig Maade at hævde Thingets Afstemning paa, som det ærede Medlem vil ind paa. Det ærede Medlem siger, at det, det kommer an paa, er en virkningsfuld Forkastelse — det er det, det gjælder om — og saa fortæller han, at den Forkastelse, vi her have foretaget, er ikke virkningsfuld, den anerkjendes ikke af Regjeringen og lod os derfor foretage Forkastelsen af dette Lovforslag, vi ellers ikke i og for sig ville forkaste (Berg: Jo). Nej, efter Thingets Standpunkt til midlertidige Finantslove vilde vi ikke forkaste det — men fordi Regjeringen saa indrømmer, at nu er Forkastelsen effektiv, virkningsfuld, nu gjælder den, nu er den provisoriske Finantslov hørt op af bestaa, nu maa Ministeriet enten træde tilbage eller udstede en ny, skulde vi gjøre det! Dette, siger jeg, forkommer mig at være en gal Maade at hævde Thingets Afstemning paa: thi det er i Virkeligheden at underkjennde sin egen Afstemning, naar man slutter saaledes: at fordi Regjeringen ikke anerkjender Afstemningens Betydning, stemme vi en Gang til paa et andet Forslag, for der ere vi visse paa, at Regjeringen vil anerkjende vor Afstemnings Gyldighed. Saa gjør man jo det ikke Under end at underkjennde sin egen Afstemning's Gyldighed i Henseende til Regjeringen. Det kan jeg paa ingen Maade være med til. Derfor, ganske bortset fra alt det Under, der er fremat af det ærede Medlem, og som jeg ikke kan bedømme, da der ikke foreligger tilstrækkelig Grundlag dertil, maa jeg beitemt fraraade af denne Grund at gjøre det, thi deri ligger virkelig faktisk en Underkjenndelse af det private Initiativs Gyldighed.